

Rozjímanie na sobotu 4. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 4. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Pre Ježiša
bol dôležitý odpočinok;
odpočívať s Pánom v modlitbe;
všetci sme ovce a pastier.

ZÁSTUPY CHODILI ZA PÁNOM z
jedného miesta na druhé a počúvali
jeho slová. Kázanie o Božom
kráľovstve a výzva na obrátenie
zaberali všetok Pánov čas a energiu.
„Stále prichádzalo a odchádzalo
mnoho ľudí a nemali sa kedy ani
najesť“ (Mk 6, 31). Misia bola taká

intenzívna, že nemal ani chvíľu pokoja. Apoštoli sa podieľali na tomto Kristovom venovaní sa druhým. Keď sa vrátili z prvého vyslania, rozprávali Ježišovi „všetko, čo robili a učili“ (Mk 6, 30). Po týchto intenzívnych dňoch apoštolskej misie, plných nadšenia, ale aj vyčerpania, potrebovali odpočinok. Ježiš, ktorý má pre nich pochopenie, sa im snaží poskytnúť úľavu. Preto im hovorí: „Podďte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite“ (Mk 6, 31). Pán chápe únavu svojich apoštolov, pretože aj On sám bol unavený „je unavený z chôdze a apoštolskej práce. Iste sa to už stalo aj vám,“ kázal svätý Josemaría, „boli ste vyčerpaní a mali ste pocit, že už nemôžete ísť ďalej. Je dojímavé vedieť, že Učiteľ bol tiež vyčerpaný“[1].

Intenzívna práca, starostlivosť o rodinu, služba ľuďom okolo nás, zhon a ťažkosti... to všetko si vyžaduje

námahu. A samozrejme, popri týchto veciach „sa objaví aj námaha, únava, vyčerpanosť, teda prejavy bolesti a zápasov, ktoré tvoria súčasť našej terajšej ľudskej existencie“[2]. Preto odpočinok nie je sebecký rozmar ani strata času, naopak, je veľmi potrebný pre telo a pre ducha. „Oddych znamená naberať sily, myšlienky, plány... Jedným slovom, zmeniť činnosť, aby sme sa neskôr — s novým zápalom — mohli vrátiť k bežnej práci“[3]. Ak neodpočívame, pravdepodobne nebudeme schopní čo najlepšie plniť svoje úlohy; ale predovšetkým, nakoľko sme telom i dušou, ak neodpočívame, možno to bude brzdiť aj náš duchovný život. Ježiš, pravý človek, to vedel, a preto sa staral o odpočinok svojich vlastných.

APOŠTOLI ODIŠLI S KRISTOM „loďou na pusté miesto do samoty“ (Mk 6, 32). Cieľom bolo stráviť spolu niekoľko hodín a oddýchnuť si od zhonu, aby sa neskôr vrátili a s väčšou odvahou privítali ľudí. Podobne ako apoštoli, aj my si potrebujeme oddýchnuť s Kristom, ísť k svätostánku, kde nás očakáva, povedať mu o svojich veciach, starostiach a úlohách. Lebo „modlitba je nepochybne útechou tých, čo milujeme Ježiša“[4].

V našom dialógu s Bohom môžeme pravidelne vychutnávať úžasnú skutočnosť Božieho synovstva. Pocit, že sme milovanými deťmi, nám prináša „odpočinok v čase únavy, pokoj v čase vojny, pokoj v čase konfliktu“[5]. Chápeme teda, že jeho jarmo nie je také ťažké, ako by sa nám mohlo zdať, pretože Ho nesie spolu s nami. Pracujeme vo veciach nášho Otca a takto sa únava stáva modlitbou. „Keď budeme cítiť únavu

— v práci, pri štúdiu, v apoštoláte — keď sa nám na obzore zjavia tmavé mračná, vtedy obráťme svoj zrak na Krista: na Krista láskavého, na Krista unaveného, na Krista hladného a smädného“[6].

„Ak sa naučíme skutočne odpočívať, staneme sa schopnými skutočného súcitu; ak si vypestujeme kontemplatívny pohľad, budeme pokračovať vo svojich aktivitách bez dravého postoja tých, ktorí chcú všetko vlastniť a spotrebovať; ak si udržíme kontakt s Pánom a neznecitlivíme najhlbšiu časť svojej bytosti, veci, ktoré musíme robiť, nebudú mať silu vyraziť nám dych“[7].

JEŽIŠ, KEĎ VYSTÚPIL, „videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal

ich učiť mnohým veciam“ (Mk 6, 34). Tieto slová odhaľujú hĺbku citov Pánovho srdca, ktoré je dojaté, pretože „je zarmútené“ nad tými ľuďmi, ktorí nemajú nikoho, kto by ich viedol.

V príbehu vystupujú do popredia tri slovesá. Po prvé, Ježiš ich „videl“. Pánov pohľad nie je neutrálny, ani chladný či ľahostajný. Ježiš nepočíta vo veľkom; v skutočnosti Boh vie počítať len do čísla jedna. Vidí zástup a svojimi očami sa dotýka každého srdca, príbehu ukrytého v každom človeku. Potom, dodáva evanjelista, sa nad nimi „zlútoval“. Úplne zabúda na seba, neha zaplaví celú jeho bytosť, myslí len na zástup čakajúci na pláži, kráčajúci bez cieľa, bez skutočných pastierov. Nakoniec ich „učil“. Určite by tam bolo veľa chorých ľudí, ktorí potrebujú zázrak, ale prvý chlieb, ktorým ich nasýti, je jeho slovo; dáva seba samého ako pokrm tomuto hladnému zástupu.

Svätý Josemaría opakoval, že každý z nás, „okrem toho, že je ovcou (...), je istým spôsobom aj dobrým pastierom“[8]. Všetci sme povolaní pozeráť sa na ľudí ako Ježiš, súcitiť ako Ježiš a učiť ako Ježiš. Môžeme prosiť Máriu, aby nám dala silu neodvrátiť sa od nášho poslania. Ona je Matka, ktorá má súcitiť, ktorá zdieľa Ježišovo utrpenie a lásku. Je nám tiež blízka a „všetkému rozumie“[9].

.....

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 176.

[2] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 47.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 514.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 756.

[5] Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid 2000, s. 201-202.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 201.

[7] František, *Anjel Pána*, 18-VII-2021.

[8] Svätý Josemaría, *Listy* 25, bod 30.

[9] Benedikt. XVI, *Homília*, 8-XII-2005.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozmjanie-na-
sobotu-4-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmjanie-na-sobotu-4-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(13.04.2026)